

Nr 36.

Av herr **Holmberg**, om anslag till Sveriges schackförbund.

Att schackspelet icke uteslutande är förströelse utan ett värdefullt inslag i kulturutvecklingen med fostrande betydelse och förmåga att tjäna folkförbrödningens sak erkännes numera allmänt. Konungen och statsministern har ju också framträtt såsom »beskyddare» av internationella schackturneringar, som ägt rum i vårt land. Sådana gester förefaller dock icke särdeles meningsfyllda, sedda vid sidan av det faktum, att svenskt schackliv regelmässigt icke erhåller något som helst ekonomiskt bistånd av statsmakterna. Man behöver inte gå till det i särklass ledande schacklandet, Sovjetunionen, för att finna en helt annan inställning hos de styrande. Exempelvis Finlands regering har med avsevärt ekonomiskt bistånd varit de finska schackspelarna behjälplig, och motsvarande är fallet i många andra länder.

Icke nog med att statsmakterna i Sverige ställer sig kallsinniga till strävandena att främja schackkonsten, även i detta avseende har inställningen direkt försämrats på senare år. Som en liten hjälp att arrangera 1948 års interzonala turnering fick Sveriges schackförbund av statsmedel 15 000 kronor. Till den över hela världen uppmärksammade interzonala turneringen i Saltsjöbaden—Stockholm på senhösten 1952 bidrog statsmakterna däremot med en summa på 5 000 kronor! Beaktas penningvärdets fall från 1948 till 1952 är naturligtvis bidraget 1952 inte tredjedelen, utan ungefär femtedelen av det blygsamma belopp, som anslogs år 1948. Många gånger större summor än de angivna statsmedlen fick privata mecenater bistå med för att vårt land skulle kunna stå som värd för den internationella turneringen 1952.

Statsmakternas negativa hållning till schacklivet har två konsekvenser. Dels äger icke en så snabb och god utveckling rum på det svenska schacklivets område som skulle möjliggöras under gynnsammare ekonomiska villkor. Dels tvingas schackspelarna i vissa fall att vid valet av ledare snegla på vederbörandes förmåga och vilja att offra inte bara tid och arbete utan i rikt mått också kontanter. Att detta icke är en sund och demokratisk ordning torde alla kunna vara överens om.

Med hänvisning till det ovan sagda hemställes,

att riksdagen måtte besluta att för budgetåret 1953/54 anvisa 30 000 kronor såsom anslag till Sveriges schackförbund.

Stockholm i januari 1953.

Helmer Holmberg.